

vittighed sige, at det var omtrent 16,000; men naar Gennemsnittstallet er steget til 22,000, saa kan man ikke med nogen Samvittighed sige, at 22,000 er omtrent 16,000.

Naar man altsaa maa renoncere paa en Grundlovsforandring, og ikke en Gang i en nær Fremtid kan se Anligghed for en Grundlovsforandring, saa er der ikke andet for, end hvad det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Wagen) saa ofte har sagt, og hvad Minister Ingerslev har sagt, saa maa man loyalt høre sig for Grundloven.

Seg tillader mig nu at tro, at den Omstændighed, at Folketingets Medlemsantal saa maatte forøges til 137, var i og for sig ingen Skade til, og det forekommer mig med den første ærede Taler, at de Grunde, som den ærede Ordfører i Gaar ansførte herimod, vare virkelig i høj Grad svage. Seg skal blot nævne et Par, for at man kan se, hvor lidt de i Virkeligheden veje. Den ærede Ordfører sagde: i 1849 mente man at kunne saa 100 dygtige Folketingsmænd, men man mente ikke at kunne saa 137. Men den ærede Ordfører maa huske paa, at Folketallet er steget, og at det nuværende Folketal aldeles proportionelt svarer til 137 i Forhold til, at Folketallet i 1849 gav 100. Man har afkuat det samme Materiale som den Gang at tage Folketingsmændene af. — Og naar der henvises til andre Lande, og naar man siger, at vi vilde blive enestaaende eller komme til at staa ved Siden af Grækenland, som skal være et meget politiserende Land, som den sidste ærede Taler sagde, saa vil jeg henvide til Svejts, som netop efter hvad den ærede Ordfører selv har ansført i Betænkningen — jeg har ikke haft Lejlighed til at undersøge det, men jeg gaar ud fra, at det er rigtigt — har et Forholdstal, der vilde svare til det, som vilde indtræde hos os, naar vi fik 137 Folketingsmænd. — Hvad for øvrigt dette med de politiserende Folk angaar, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det mest politiserende Folk i Verden eller i alt Fald Europa er hverken de danske eller Grækerne, nej, det er Englænderne. Der er ingen Tvivl om, at Landets offentlige Anliggender omfattes der med en Interesse og Kærlighed, som langt overstiger andre Folks. Seg maa sige, at det undrer mig særlig fra det ærede Medlems Side at høre det udtalt som en Bebrejdelse til et Folk, at det interesserer sig for Landets offentlige Anliggender.

Men nu er det altsaa ikke værd at tale mere om Grundlovens § 32, eller hvad den kræver, eller hvorvidt man med frelst Samvittighed kan nøjes med noget mindre end 137 Folketingsmænd, thi, som den ærede

Indenrigsminister udtalte, nu foresliger der noget, der kaldes et Kompromis. Det er vedtaget i Udvalget, tiltraadt af de fleste Højremænd i Udvalget, tiltraadt af Moderationens to Repræsentanter i Udvalget og blev i Gaar tiltraadt af den ærede Indenrigsminister, som jo var meget beredt til at opgibe sit eget Lovforslag til Fordel for dette Kompromis. Man maa vel ogsaa gaa ud fra, at det er noget, der er saaledes vedtaget, at vi have at rette os derefter. Ganste vist er det sagt i Dag af det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen), at det er ikke noget Ultimatum, at der kunde nok røres noget derved; men det er dog kun saaledes at forstaa, at i Princippet er det dette, vi skulle have. Lidt, kan der dog maaske indrømmes. Seg maa sige, at jeg havde hellere set, at et Medlem af Udvalget havde sagt dette. Det undrer mig, at de moderate Medlemmer af Udvalget ikke lade høre det mindste fra sig. Vi skulle have det af det ærede 2det Medlem for 11te Kredts, jeg formoder, at han er en Slags generel Ordfører for sit Parti. Naar altsaa han siger, at det er ikke noget Ultimatum, saa siger jeg Tak, og jeg vil da ansføre adskillige Momenter, som forekomme mig at maatte føre ikke blot den Side det ærede Medlem tilhører, men Tinget i det hele til at indrømme Kjøbenhavn og Frederiksberg et større Antal Medlemmer, end der hidtil er bevilget.

Seg har allerede anført, at Udvalgsmedlemmer, haade det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Wagen) og det ærede kongevalgte Medlem (Kahser) og den ærede Ordfører og den ærede Minister ere alle enige om, at selv om man ser bort fra dette Forhold til Grundloven, maa det siges om det foreliggende Forslag, at det gør ikke Ret og Stel over for Kjøbenhavn og Frederiksberg. Naar det er saa, vilde jeg gerne vide, hvorfor de Herrer, navnlig de, der ere Repræsentanter for Kjøbenhavn, ikke have kunnet saa nogle flere Repræsentanter end disse 12 for Kjøbenhavn og 3 for Frederiksberg, som Kompromis'et gaar ud paa. Vi saa i Virkeligheden ikke den allermindste Oplysning derom. Vi saa at vide, at de fleste af de Herrer finde det altfor farligt, men vi saa ikke at vide, hvorfor de have villet gaa ind derpaa. Hvad er det for en Bussmand, der ikke vil hde Kjøbenhavn og Frederiksberg Retfærdighed? Er det de to moderate Medlemmer i Udvalget? Saa maa de komme frem og sige, hvorfor de ikke vilde hde Retfærdighed mod Kjøbenhavn og Frederiksberg, hvorfor de ikke vilde følge deres Kolleger i Udvalget, hvorfor de ikke vilde